

2021. gada 14. februārī TV3 raidījumā “Nekā personīga” tika pārraidīts sižets par Latgales apgabaltiesas spriedumu Latvijas valsts prasībā pret bijušajiem “Parex bankas” akcionāriem Valēriju Karginu un Viktoru Krasovicki. Cita starpā šajā sižetā tika atspoguļots arī Valērija Kargina pārstāvja zvērināta advokāta Olava Cera (turpmāk – O.C.) viedoklis, kas tika pausts 2021. gada 12. februāra intervijas laikā žurnālistei Gunai Gleizdei (turpmāk – G.G.). Objektīvam un pilnvērtīgam priekšstatam par manu viedokli saistībā ar man uzdotajiem jautājumiem piedāvāju pilnu iepriekš minētās intervijas atšifrējumu

**Intervija ierakstīta ar G.G. piekrišanu. Atšifrējumā saglabāta oriģinālajā ierakstā fiksētā valoda. Intervijā iztrūkst apmēram pirmās trīs minūtes, kas netika ierakstītas tehnisku šķēršļu dēļ.*

G.G.: *Tātad pirms aptuveni gada, mazliet vairāk, bijušie akcionāri vērsās Ekonomikas ministrijā ar piedāvājumu, tad izbeigt šīs tiesvedības, varbūt varat izstāstīt, kāda bija tā piedāvājumu būtība?*

O.C.: Jā, tas bija apmēram 2019. gada vasara-rudens, kad atbildētāji vērsās gan Ekonomikas ministrijā, gan arī pie aktīvākiem prasītājiem, tas ir, šobrīd aktīvu pārvaldītājs “Possessor”, kas agrāk bija Privatizācijas aģentūra, un akciju sabiedrībā “Reverta”, kura šobrīd savas prasījumu tiesības nodeva SIA “REAP”. Niansēs par priekšlikumu būtības es neesmu pilnvarots izteikties, bet globāli sakot, izlīguma priekšmets bija tāds, ka valstij nekādi papildus finanšu līdzekļi nebūtu šai lietā nepieciešami. Visi strīdi starp pusēm varētu tikt noregulēti jau esošo tiesvedību ietvaros. Kā tādi būtiski argumenti no atbildētāju puses tika izvirzīti tie, ka, pirmkārt, tiesvedība šobrīd turpinās jau vienpadsmit gadus, otrkārt, kopējā celto prasību summa ir sirreāla, tie ir 230 miljoni. eiro un, pat ja kādā tālā nākotnē izdotos visas šīs prasības uzvarēt valstij, tad šādu summu piedziņa, būsim reāli, nav iespējama. Un treškārt, uz ko mēs vēršam uzmanību, ir arī tas, ka valstij jau līdz šim tiesvedības izmaksas šajos procesos ir sasniegušas apmēram četrus miljonus. eiro. Lai pārtrauktu šīs bezjēdzīgās tiesvedības, kā arī ekonomētu valsts naudu tālākās tikpat bezjēdzīgās tiesvedībās, tika sniegti priekšlikumi, kā varētu visas lietas atrisināt to esošās robežās, kad valstij nekādi papildus finanšu izdevumi nerastos, bet rastos tikai ekonomija. Sarunas turpinājās, patiešām. Mūs uzklauzīja, mēs esam piedalījušies sarunās vairākās, dažādos sastāvos, bija arī rakstveidā starp pusēm sarakste. Bet vairākas reizes tās sarunas tā kā pārtraucās, tad atkal atjaunojās, un šobrīd kopš pagājušā gada vasaras, laikam, nekādas aktīvas sarunas nav bijušas, par tik, cik atjaunojās visas tiesvedības, un tad gaidīja abas puses, kādi būs rezultāti šajās divās lietās par kurām Jūs minējāt.

G.G.: *Tad es pareizi saprotu, ka tāda finansiālu piedāvājumu tur nebija? Tur tas finansiālais ieguvums valstij no šī izlīguma būtu nemaksāt tālāk advokātiem?*

O.C.: Jā, viens un galvenais pamats bija tas, ka valsts varētu apturēt savus tālākos izdevumus šajās tiesvedībās. Bet vairākās lietās jau spriedumi kaut kādās daļās ir stājušies spēkā, un ir zināms mantas un naudas daudzums, kas ir ticis arī arestēts visās šajās tiesvedībās un tas paliktu valstij, jo ja tiesvedība turpinās, tad vienmēr ir iespējams arī kāds cits rezultāts. Jo Kargina kungs ir apņēmības pilns jebkurā gadījumā vērsties arī ārpus Latvijas Republikas robežām, tātad, vai nu Eiropas Cilvēktiesību tiesā, vai Eiropas Savienības tiesā, jo šāda situācija, kurā bankas akcionāri tiek vajāti vienpadsmit vai vairāk gadus par to, kas notika 2008. gadā, nav korekti.

G.G.: *Minējāt tātad – šī arestētā manta vai ieķīlātā, kā tas juridiski pareizi saucas, par to, es saprotu, arī bija tiesvedība līdz Augstākai tiesai? Vai tas tomēr ir kaut kas cits?*

O.C.: Šeit ir grūti nodalīt, jo lietu kopā ir bijis ārkārtīgi daudz. Šobrīd aktīvas ir palikušas astoņas tiesvedības. Īstenībā tiesvedību ir bijis daudz vairāk. Es tagad neņemos nosaukt precīzo skaitli, bet es pieļauju – ap divdesmit tiesvedībām. Liela daļa no tām šobrīd jau ir pabeigtas ar mainīgiem rezultātiem, kādas lietas ir bijušas par labu vienai pusei, kādas lietas ir bijušas par labu otrai pusei, bet visu šo daudzo tiesvedību rezultātā ir, protams, kāds mantas daudzums, kas ir ticis apķīlāts ceļot prasības.

G.G.: *Tad tie ir tie īpašumi Jūrmalā un Rīgā?*

O.C.: Jā.

G.G.: *Skaidrs, nekustamie īpašumi?*

O.C.: Jā.

G.G.: *Tā tad teicāt, ka lielākā daļa tiesvedību ir beigušās. Viena no tām, es saprotu, arī kur bija reāla mantas, naudas piedziņa arestētie līdzekļi kontos, ja pareizi saprotu – ap 4,5 miljoniem, varbūt varat izstāstīt to daļu? Kā Jūs to redzat? Tā tad ar to, tā kā valstij būtu jāpietiek?*

Es vienkārši domāju, tā tad atlikušie ir arestētie līdzekļi, tad tas ir tas, kas ir līdz šim jau tā kā piedzīts un kas ir vēl tas...

O.C.: Jā, zināma naudas daļa, ja es pareizi visu šo sarežģīto tiesvedību sistēmu saprotu, tad kaut kāda naudas daļa jau ir piedzīta, tā vairs nav arestētā nauda. Tā tad tiesu izpildītājs ir šo naudu, acīmredzot, pārskaitījis prasītāju kontos, bet šie nekustamie īpašumi šobrīd vēl pieder atbildētājiem, uz tiem ir reģistrēta zemesgrāmatā gan prasības nodrošinājuma atzīmes, gan hipotēkas par labu prasītājiem. Šie īpašumi pagaidām nav pārdoti. Tā tad var teikt, ka kaut kādā daļā manta jau ir pārgājusi vai naudas līdzekļi ir pārgājuši piedzinēju rīcībā, kaut kādā daļā tie vēl nav pārgājuši. Jebkurā gadījumā, tas, nu, samērojamība ir tas, par ko mēs daudz runājam. Jo es teicu no sākuma – 230 miljoni ir tā kopējā summa, ko prasītāji vēlētos no atbildētājiem piedzīt. Nu būsim reāli, par ko vispār ir šīs prasības? Ja mēs tā iedziļināties, varbūt Jūs arī lasījāt tos spriedumus – par Latgales apgabaltiesu it sevišķi, ja mēs skatāmies. Tad par ko ir sprieduma būtība? Par to, kā 2008. gada un turpmāko divu, trīs gadu laikā Latvijā norisinājās gan finanšu, gan nekustamā īpašuma krīze. Šīs lietas priekšmets ir prasījums par krīzes riskiem, jo 2008. gadā bankas aktīvu vērtība bija viena, 2011. gadā, kad finanšu un nekustamā īpašuma krīze beidzās, bankas vērtība bija cita. Uz šīs starpības izdarot secinājumus, paziņojot, ka tie ir zaudējumi vai kompensācijas 140 miljonu eiro apmērā, kas jāsedz bankas akcionāriem, ir diezgan fantastiski.

G.G.: *Prasītājs, pamatojies pamatā uz šo te auditoru atzinumu, ziņoja tad tas ir tas pret ko tā kā Jūsu klientam ir iebildes, vai ne?*

O.C.: Auditoru atzinumi bija abās lietās. Rīgas apgabaltiesā bija viens atzinums, otrs atzinums bija Latgales apgabaltiesā. Abās lietās pret šiem atzinumiem atbildētājiem ir bijuši iebildumi. Turklāt Rīgas apgabaltiesas lietā arī tiesas spriedumā ir konstatēts, ka šis atzinums nav bijis neitrāls, jo tiesa ir konstatējusi, ka šis atzinums, to sagatavojot pirms gala redakcijas parakstīšanas, ir saskaņots ar prasītāju pārstāvjiem un tāpēc nepiešķir šim pierādījumam būtisku nozīmi. Latgales apgabaltiesā bija citas auditoru kompānijas slēdziens, un arī par to atbildētāji bija izteikuši virkni dažādu iebildumu. Bet, cik es saprotu, tad Latgales apgabaltiesā galvenais iebildums bija tieši šīs prasības ekonomiskā loģika, arī tas, par ko, kurš var atbildēt un vai tavs apliecinājums, kuru tu esi devis par piemēram 2008. gada rezultātiem, kādi tie varētu būt vēl pie nepabeigta 2008. gada finanšu pārskata. Vai uz šādu apliecinājumu vai secinājumu pamata 2011. gadā no kā būtu prasīta atbildība, ņemot vērā, ka 2008. gadā jau sākās globālā finanšu krīze, un 2009., 2010. un 2011. gados turpinājās arī krīze, ļoti smagā plāksnē tieši Latvijā, un vai tiešām šīs te gan globālās, gan lokālās finanšu un nekustamā īpašuma krīzes

rezultātā radies bankas kredītportfeļa vērtības samazinājums ir tā lieta, par kuru ir jāatbild akcionāriem, kas 2008. gadā valstij nodeva pilnībā darbojošos kredītiestādi ar pietiekami lielu kredītportfeli un aktīviem?

G.G.: *Precizitātei, varbūt es kaut ko pārprotu, bet tas "PVC" ziņojums bija par, protams viņš ir vēlāk taisīts, bet viņš ir par to stāvokli 2008. gadā, nevis 2011. gadā?*

O.C.: Es tik precīzi nevaru Jums šobrīd pateikt.

G.G.: *Un tā būtība, tas strīds ir saprotu, ir par tā valsts un akcionāru starpā noslēgtā ieguldījumu līguma punktiem.*

O.C.: Jā.

G.G.: *Kur no vienas puses akcionāri ir apsolījušies kompensēt zaudējumus, no otras puses akcionāri argumentēja, ka tajā brīdī nevarēja paredzēt to, cik dziļa un kāda būs krīze, un valsts, pēc būtības, to līgumu parakstīja, lai glābtu finanšu nozari, nevis lai iegādātos banku? Varbūt to aspektu varat man, lūdzu, izstāstīt?*

O.C.: Nekā daudz man tur sīkāk nav ko stāstīt, jo Jūs ļoti precīzi raksturojāt. Jo arī skatoties pašam, kā norisinājās notikumi 2008. gadā, kādi bija publiskie paziņojumi, kādu iemeslu dēļ valdība lēma pārņemt banku, kādi tanī brīdī bija finanšu kapitāla komisijas paziņojumi, kādi bija Latvijas Bankas paziņojumi, tad mēs visur redzam, ka pārņemšanas mērķis ir glābt valsts finanšu sistēmu, glābt bankas. Nevienā brīdī nav teikts vai paziņots par to, ka banka tika nodota valstij sliktā stāvoklī. Jā, bankai bija šie ārējie sindicētie kredīti, kuriem bija pienācis apmaksas laiks. Valsts varēja izšķirties atbalstīt vai neatbalstīt. Varbūt valsts varēja nepārņemt banku, bet atbalstīt. Tagad jau mēs varam spriest visādi, bet kā toreiz notika, tā notika. Katrā ziņā valsts atbalsts Latvijā nav sveša lieta. Arī pēc tam, kad mēs skatāmies "Liepājas Metalurgs", mēs varam skatīties "airBaltic", kas notiek šobrīd mūsu acu priekšā, kur valsts ir ieguldījusi jau kā minimums 250 miljonus, un es saprotu, ka vēl nedaudz vairāk prasās šobrīd ieguldīt. Tātad tā ir visās valstīs kā procedūra, kad valsts kaut kādā brīdī nolemj piešķirt atbalstu kādam uzņēmumam. Vai valstij uzņēmums bija jāpārņem, tas ir cits stāsts. Bet, es domāju, ka šeit ir jāskatās, kā es iepriekš minēju, saprātīgi un samērīgi. Ja kāds izpildījis savas saistības un pilnībā atdevis valstij to, ko no viņa prasa, vai tiešām viņam ir jāatbild par tām sekām, kas pēc tam ir radušās nevis viņa vainas dēļ, bet vispārējās finanšu krīzes dēļ.

G.G.: *Ārpus tiesas un juridiskiem argumentiem, sabiedrībai redzot to kas notiek, cik daudz naudas tiek ieguldīts, vai principiāli šajā situācijā akcionāriem, vai valdes locekļiem būtu jāuzņemas atbildība?*

O.C.: Valdes locekļi un akcionāri šajā gadījumā savu atbildību jau ir izpildījuši. Piemēram, arī viņiem pašiem šajā bankā bija ieguldījumi. Kargina un Krasovicka kungam kopā tajā brīdī, kad banku viņi nodeva valstij, bija viņu noguldījumi apmēram 71 miljona eiro vērtībā, kurus viņi atpakaļ nekad nav saņēmuši, un tos valsts ir paturējusi sev. Tas būtu viens tāds aspekts. Vēl viena lieta, par ko šajā virzienā gribētos runāt, ir tā, ka arī Remam Karginam "Parex bankā" kādreiz bija noguldījums 15 miljoni eiro vērtībā. Noguldījums tur atradās, par to tika maksāti procenti līdz 2015. gadam. Arī tanī brīdī, kad "Parex Banka" zaudēja savu licenci 2012. gadā un kļuva par akciju sabiedrību "Reverta", šie naudas līdzekļi turpināja atrasties AS "Reverta". Beigu galā, tad, kad beidzās 2015. gadā depozīta termiņš, Rems Kargins šo naudu prasīja atmaksāt un principā var teikt, ka valsts šos naudas līdzekļus ekspropriēja. Divu instanču tiesas bija Remam Karginam labvēlīgas, pēc tam tika izdarīti grozījumi likumā, un trešās instances spriedums bija Remam Karginam nelabvēlīgs, un šobrīd Rems Kargins ir vērsies Satversmes tiesā. Bet katrā ziņā es gribu norādīt uz to, ka akcionāru naudas līdzekļi, kas viņiem pašiem atradās šajā bankā, viņi šos naudas līdzekļus nesaņēma, tie palika valstij. Ja mēs dalām to

atbildības smagumu, tad mēs varam runāt, ja valsts uzskata, ka akcionāri tai parādā 230 miljonus eiro, akcionāri ir tad savus līdzekļus atstājuši valsts rīcībā, kas ir 71 miljons, kas ir tīri Krasovicka kungam un Kargina kungam, un vēl ir strīds par šiem te 15 miljoniem, kas bija Remam Karginam. Kaut kāda cita veida atbildība – vai kāds var atbildēt par krīzi? Un arī, ja mēs tā paskatāmies, šī bankas pārņemšana bija kolektīvs lēmums, tur bija iesaistīta virkne amatpersonu. Banka tika pārņemta 2008. gadā. Banka ar licenci turpināja darboties līdz 2012. gada martam, ja nekļūdos.

Tātad vismaz trīs gadus pēc tam, kad akcionāri banku bija atdevuši, nodevuši valstij, tai bija citi vadītāji. Vismaz divi taņī periodā bija bankas vadītāji. Es neesmu dzirdējis, ka tiktu izvērtēta šo bankas vadītāju atbildība laika posmā no 2008. līdz 2012. gadam. Jo, ja valstij tiek nodota darbojošās banka, tad, protams, ir no svara, kā šī banka pēc tam tiek vadīta līdz brīdim, kamēr tā pati atsakās no savas licences un pārtop kādā citā juridiskā veidojumā. Vēl viens aspekts saistībā ar šo – akcijas sabiedrības “Citadele banka” nodalīšana. Domāju, ka Jūs to esat lasījusi, pētījusi un zināt vēl labāk par mani – cik skandālu vai neskaidrību apvīta bija akciju sabiedrības “Citadele banka” pārdošana. Mēs šobrīd dzirdam visur no valsts par to cik jābūt caurspīdīgiem darījuma partneriem, kā viss visiem ir jāizskaidro, jāpārbauda, bet vēl joprojām “Citadeles bankas” atsavināšanas darījums ir noslepenots. Un neviens nevar uzzināt, kas, kāpēc bija pat publiski, ja nekļūdos, tad viens no laikrakstiem bija pētījis to jautājumu. Tur tās robežas ir no 25 līdz 75 miljoniem – par cik vairāk varētu saņemt par akciju sabiedrības “Citadele banka” pārdošanu, ja tā pārdošana būtu notikusi publiskas izsoles ceļā. Tā vietā tas bija neskaidrs, necaurspīdīgs darījums. Šādu lietu saistība ar akciju sabiedrību “Parex banka” ir pietiekami daudz. Neviena no tam nav aizmirsta, un akcionāri tās atceras, un, ja to nesaklausīs Latvija, tad, acīmredzams, par to tiks runāts arī kaut kur citur.

G.G.: *Par kriminālprocesiem: saprotu – šobrīd tie faktiski visi ir izbeigti. Tātad gan par valsts amatpersonu atbildību gan citiem aspektiem. Izņemot ir viens jauns 2019. gada ierosināts, vai par to ko zināt?*

O.C.: Nē, cik man zināms, tad nekādu kriminālprocesu nav, ja ir bijuši kaut kādi veci kriminālprocesi, tad tie, visticamākais, ir izbeigti. Par 2019. gadā ierosinātu kriminālprocesu es neko komentēt nevaru, es par to nezinu.

G.G.: *Labi. 23 miljonu aizdevumi ārzonas uzņēmumiem Jums neko neizsaka?*

O.C.: Nē.

G.G.: *Labi, skaidrs. Jā, nu tātad, par ieķīlātiem īpašumiem runājām. Varbūt ir vēl kaut kas būtisks, ko es vēl neesmu jautājusi, lai šo kontekstu izprastu, šo situāciju izprastu?*

O.C.: Globāli, nu kā, kādreiz teikts: „Ir laiks izmetāt akmeņus, un laiks savākt akmeņus”. Ir pagājuši 11 gadi. Jā, valsts ir ieguldījusi zināmus naudas līdzekļus, iespējams, tos zaudējusi, bet arī bankas akcionāri zaudējuši savu darbu, jo banka darbojās no 1992. gada līdz 2008. gadam. Kamēr Kargina kungs un Krasovicka kungs bija akcionāri un vadītāji, arī viņi ir cietuši no pietiekami lielus zaudējumiem. Es jau teicu – 71 miljons. Un varbūt ir pienācis laiks atnest šo te, iespējams, principiālo nostāju no valsts puses. Atnest šo vajāšanu, atnest vēlmi piedzīt šīs sirreālās summas un kļūt racionāliem. Tas ir tas, ko mēs aicinājām, vēršoties Ekonomikas ministrijā un pie prasītājiem, un mēs aicinājām kļūt racionāliem. Pavilkt svītru zem tā, kas ir noticis, katram saprast savu zaudējumu, šķirties un dzīvot tālāk. Nodarboties ar lietām, kas ir vērstas uz kaut kā jauna radīšanu, nevis uz šādu te vēsturisku strīdu turpināšanu vai vajāšanu.

G.G.: *Es minēju, iepriekš ekonomikas ministrs Nemiro kungs bija atvērts apsvērt šo domu par mīerizlīgumu, bet pēc tam tas mainījās.*

O.C.: Fakts vien, ka mūs uzklausa un bija šīs te sarunas, protams, ka liecina par to, ka tādas domas prasītāja pusē ir bijušas. Bet tam gan nevar piešķirt lielu nozīmi, jo izlīguma sarunas bieži vien notiek arī starp pilnīgi nesamierinām pusēm. Bet uz to arī tiesa parasti vedina un aicina puses mēģināt izlīguma sarunas. Šai gadījumā kādā brīdī šķita, ka tā vēlme varētu būt arī patiesa šo izlīgumu noslēgt. Tāpat savilkt savu bilanci un dzīvot tālāk. Bet kurā brīdī tas apstājās, ir ļoti grūti pateikt. Iespējams, arī tika izvirzītas, piemēram, prasības no prasītāja attiecībā uz šo izlīgumu. Es gan nevaru komentēt kopumā šīs prasības. Bet nu viens punkts, kas atbildētājam nebija pieņemams, bija tāds, ka izlīgumā tika prasīts (nu ne izlīgumā, bet izlīguma sarunās), tika izvirzīts viens no tādiem punktiem, ka atbildētājam uz kaut kādu laiku būtu jāliedz tiesības nodarboties ar uzņēmējdarbību. Viņi jau tāpat to šobrīd nevar darīt. Ja mēs slēdzam izlīgumu, tad izlīguma mērķis ir tāds, lai puses varētu dzīvot tālāk, nometot šo smago nastu, bet vēl pēc tam atņemt tiesības uz komercdarbību. Tas nav īsti tāds, manuprāt, tāds racionāls priekšlikums izlīguma sarunās.

G.G.: *Ja domā par šīm te summām, kas šobrīd ir 124 miljoni, vai kaut kas līdzvērtīgs paliek spēkā arī nākamajā instancē, tad kāda ir tā reālā vispār iespēja rīkoties akcionāriem? Maksātnespējas process? Kādas ir vispār iespējas?*

O.C.: Šī iespēja paliek vienmēr, par to arī vismaz Kargina kungs ir domājis – par to par fiziskās personas maksātnespējas [procesu]. Bet es domāju, ka tas ir ļoti labi saprotams un prasītājiem lieliski zināms un saprotams. Tieši tāpēc es arī runāju, ka šīs prasības ir iluzoras un fantastiskas. Ir kaut kāds sliekšnis, līdz kādam prasība ir apmierināma, bet ja var prasīt 230 miljonus, tad var arī prasīt 230 miljardus. Iespējams pat vinnēt šādu tiesu, iespējams, pie kaut kādiem apstākļiem, bet kāda tam ir racionālā jēga? Izņemot to, ka šī tiesvedība izmaksā atbilstoši likumā paredzētos procentus valsts nodevu samaksai un atbilstošu advokātu atlīdzību. Kāds šai lietai racionāls iznākums? Vai tā nav principiāla lieta, kur valsts dedzina resursus tikai, lai principāli kādu sodītu vai arī lai reāli piedzītu zaudējumus un visi turpinātu aktīvo darbību.

G.G.: *Viens precizējošs jautājums. Vai Rīgas apgabaltiesā, Jūs teicāt, ka bija citu auditoru atzinums. Kas tie bija par auditoriem? Jo man nav tā pilnā sprieduma.*

O.C.: Es patiešām nezinu, vai es drīkstu atklāt nosaukumu šiem auditoram.

G.G.: *Es neizmantošu ierakstos. Tas ir tikai manai zināšanai.*

O.C.: Ja nekļūdos, tas bija “KPMG UK”.

G.G.: *OK. Labi. Labi. Jā, šķiet, ka tas galvenajos vilcienos viss. Ja vēl mazu brīdi varat uzkavēties, mēs citu rakursu vienkārši gribam pavaicāt. Un uz tās, jūs droši vien aprēķināt tās arestētās mantas vērtību kopējo, nu, kas šobrīd ir tie īpašumi. Cik tie ir? Nezināt?*

O.C.: Nevaru pateikt.

G.G.: *Droši vien kādi daži miljoni? Vai ne?*

O.C.: Jā. Tie ir pietiekami vērtīgi īpašumi.

G.G.: *Nu skaidrs. Bet par to kriminālprocesu, vienīgais, ko es zinu no policijas, jautāju, vai par “Parexu” vēl kaut kas ir? Viņi teica, ka 2019. gadā ierosināts process, bet es nezinu, kas ir iesniedzējs. Un par ko tas ir?*

O.C.: Nezinu. Es arī nevaru zināt visu. Kā Jūs redzat, ir diezgan liela advokātu brigāde gan vienā pusē, gan otrā pusē. Kāds darbojas ar krimināllietām, kāds ar civilīlētām. Man kriminālprocess nav tā sfēra, kurā es visvairāk darbotos. Man tomēr tuvākas civiltiesības, komerciesības. Nevaru šo komentēt vienkārši šādā veidā.

G.G.: *Droši vien nav būtiski, domājat informatīvi. Tās aktīvās tiesvedības ir šīs divas lielās un par kādu loku ir tās pārejās?*

O.C.: Tās ir arī saistībā ar šo pašu, un es pat tagad precīzi tos priekšmetus nevarēšu pateikt, bet viņas visas ir ciešā saistībā ar šīm lielajām lietām. Tur par prasības nodrošinājumiem, par kaut kādu hipotēku atzīšanu par spēkā neesošu – saistītas.

G.G.: *Labi.*

O.C.: Jā, tur viena lieta, es tagad atceros, bija par to, ka mums šķita nepareizi, ka prasības nodrošinājuma atzīme no prasītāja puses tika aizstāta ar hipotēku par labu citai personai. Juridiski sarežģīti, bet, ieskatoties zemesgrāmatā un zinot to secību, kādā tiek realizētas hipotēkas, tad šāda rīcība mums nešķita juridiski korekta. Tā ir, manuprāt, ka viena tiesvedība par to, un pārejās arī saistītas ar šīm te lielajām tiesvedībām. Un kā es minēju, jā, ir lieta ierosināta Satversmes tiesā pēc Rema Kargina pieteikuma. Lieta ir ierosināta šobrīd, bet lieta ir atzīta par sarežģītu un Satversmes tiesa šobrīd veic, turpina lietas sagatavošanu. Ja esmu pareizi sapratis, Satversmes tiesa apsver iespēju vērsties Eiropas Savienības tiesā, uzdot jautājumu, kuriem būtu prejudiciāla nozīme Satversmes tiesas nolēmuma gatavošanā.

G.G.: *Es saprotu, tad šiem visiem procesiem ir svarīga nozīme. Nezinu vai svarīga nozīme, bet katrā ziņā tie kā precedents. Šādu līdzīgu lietu nav Latvijas praksē, vai ne?*

O.C.: Nē, šādu līdzīgu lietu Latvijas praksē nav. Pirmkārt, jau šī laikam ir vienīga banka, ko Latvijas valsts ir tā tiešā veidā pārņēmusi. No sākuma gan tie plāni, es skatījos, bija citi, kad tika plānots ātri atrast stratēģisko investoru visai "Parex bankai" un to pārdot tālāk. Bet dzīvē tas viss izvēršās savādāk. No otras puses, ja mēs no sabiedrības viedokļa skatāmies, tad citās lietās valsts nav bijusi tik aktīva tā, kā šeit. Ja mēs paskatāmies to pašu "Krājbankas" maksātnespējas procesu, tur valsts laikam neizdarīja ieguldījumu, laikam nepārņēma akcijas. Bet tur bija pietiekami daudz valsts uzņēmumu un arī publiskās personas, kuras Krājbankā zaudēja ievērojami lielus līdzekļus. Tur bija desmitiem miljonu, un ja neklūdos, naudas līdzekļi tādām personām, kas saistītas ar valsti –un klusums. Tur no valsts puses nav konsekvences. Tātad vajadzētu būt konsekvencei. Ja jūs uzskatāt, ka vienas bankas akcionāri ir jūs kaut kāda mērā aizskāruši, tad vēršaties arī pie visiem citiem, kas visos citos salīdzināmos gadījumos ir veikuši tādas darbības, ka valsts ir zaudējusi, iespējams, savu naudu.

G.G.: *Nu jā. Droši vien tur tam visam ir simboliskā slānis, krīzes simbols. Līdz ar to, Jums ir jācīnās ne tikai pret juridiskiem argumentiem.*

O.C.: Es zinu, es to saprotu. Tas ir kaut kādā veidā aizgājis, jā, ka šī lieta ir valstij simboliska. Bet tas ir tieši tas, ko mēs sākam, ka ir savs laiks tos akmeņus izmetāt, un savs laiks savākt. Kāds laiks ir pagājis, katra no pusēm kaut ko ieguvusi, kaut ko zaudējusi. Šajā gadījumā viena puse ir tikai zaudējusi, tātad abas kopā – varbūt pietiek.

G.G.: *Labi, sapratu, paldies Jums liels, ka tikāt un izstāstījāt.*